

26.6.39

ישיבת הועד הפועל הציוני המצומצם שנמשכה כל היום ולא נסתיימה.

27.6.39

המסך ישיבת הועד הפועל הציוני המצומצם, תוצאות הישיבה הפעם לא היו כה גרועות, כפי שאפשר היה לדון על פי הוויכוח. המסקנות שנתקבלו כמעט פה אחד סניחות את הרעת. חשובה ההחלטה נגד שפיכת דמי נקיים, רק שנים נמנעו מהצבעה: גרוסמן וסופרסקי. ברור שההחלטה בלבד אינה מבערת עדיין את הרע מתוכנו.

תוך כרי הישיבה באה אצלי משלחת של כתי ספר תיכוניים בתל-אביב, שמסרה לי תזכיר, שהוא סמך רביוניסטי, סמך שיין ל"התקומה". וזה נוסח התזכיר:

"הנמיון של היהודים לבנות מדינה בא"י יש בהכרח להשוותו מכמה בחינות גם לנסיגות אחרים של התישבויות שנעשו בטשן מאות בשנים בחלקי עולם שונים.

המתישבים הלכנים באמריקה הצפונית, הספרדים באפריקה הדרומית, האנגלים בהודו ובאוסטרליה תמיד נתקלו בהתנגדותם הנמרצת של ילידי המקום. אפנם המתישבים סענו שהם מביאים אתם עושר, עבודה, ואת נכסי התרבות שיביאו תועלת גדולה לילידים, אבל תמיד ונכל מקום ביכרו הילידים את חיי החופש והעוני ולא רצו בשיעבוד.

הלכנים הכובשים והמתישבים נצחו בכל מקום והילידים סוכרחים היו להכנע. כך היה באמריקה הצפונית והדרומית, באוסטרליה ובכל מקום אחר, וכך צריך היה להיות גם בארץ-ישראל, כי מדינות לא נבנו והתישבות לא נעשתה בכסף ורק בכסף. המדינות נבנו בדם וארצות נכבשו בחרב. וגם בארץ-ישראל, אחרי 20 שנה של קניית קרקעות והתישבות מתלקחת פלחמה עזה בין שני עמים ואין לה מוצא אחר אלאכניעתו של אחד מהם בפני השני.

ולהכנע סוכרחים הערבים אם כי הם יותר מרובים. בכל סיכסוך בין מתישבים וילידי המקום הכריעו הראשונים בכל נשקם הסודרי: זככל הסרע.